

Hồi 47

Thiên Lô Thần Thủ

Trước mắt Quân Đạt và Tuyết Trâm là một quái nhân, người chẳng ra người, ma chẳng ra ma. Khuôn mặt của người đó ngoài chòm râu ra còn có thể cho là dấu ấn của con người, ngoài ra chẳng còn gì cả. Trang phục của y rách bươm, tả tơi tệ hại hơn cả một gã Cái Bang đói rách. Từ khuôn mặt cho tới hai tay lão đầy những khối thịt lở loét trông thật tởm lợm. Đôi chân của lão không còn nữa mà thay vào đó là hai khúc xương khô trắng hếu có lớp vẩy mốc nham nhở.

Vừa thấy người đó, Tuyết Trâm phải đưa tay bịt miệng để nén tiếng thốt kinh hoàng vào trong. Còn Quân Đạt thì cau mày.

Mặc dù đứng trước một con người dị dạng kinh khiếp như vậy nhưng Quân Đạt vẫn giữ vẻ bình tĩnh. Chàng ôn nhu cất tiếng nói:

- Tiền bối là chủ nhân tòa cung Long môn này?

Quái nhân lưỡng lự một chút rồi khẽ gật đầu:

- Nói như thế cũng đúng. Tòa cung Long môn này không phải của ta thì nhất định không phải của ai khác.

- Văn bối mạo phạm vào trong này không biết tiền bối là chủ nhân Long môn cung.

Lão quái nhân chớp đôi tinh nhãn dị ảo ngắm Quân Đạt:

- Hai người sao có thể vào đây được?

- Văn bối và Trâm muội vào đây nhờ may mắn thôi.

- Ta không tin.

- Người vào đây được nhất định trong người phải có Thất Kỳ Đoạt Mạng của Thất Kỳ Ngọc Long Hàn Ứng Long.

Lão nhìn ấn soái trên tay Tuyết Trâm:

- Từ cung các người cũng vào được thì nhất định hai người chính là đồ đệ của Thất kỳ Ngọc Long.

Tuyết Trâm nhìn lão quái nhân:

- Tiền bối nói đúng, quả thật nếu không có Thất Kỳ Đoạt Mạng của Thất kỳ Ngọc Long thì Hàn đại ca và Tuyết Trâm không thể tìm ra tòa cổ thành này chứ đừng nói vào được Tử cung. Nhưng thật sự chúng tôi không phải là đồ đệ của Thất kỳ Ngọc Long Hàn Ứng Long.

Lão quái nhân nhìn qua Quân Đạt:

- Nha đầu vừa nói tiểu tử này họ Hàn.

Quân Đạt thay Tuyết Trâm đáp lời:

- Văn bối là Hàn Quân Đạt, nghĩa tử của Đại Đầu Quỷ.

Hai cục thịt to như hai con sâu trên trán quái nhân nhúc nhích, dịch lại gần nhau:

- Ngươi là nghĩa tử của Đại Đầu Quỷ. Có đúng vậy không?

- Đó là sự thật, văn bối không hề hồ ngôn với tiền bối.

Toàn thân lão quái nhân run lên bần bật sau khi nghe Quân Đạt khẳng định điều đó.

Lão nhìn Quân Đạt không chớp mắt:

- Đại Đầu Quỷ có nói gì với ngươi không?

Quân Đạt nheo mày suy nghĩ rồi hỏi ngược lại lão quái nhân:

- Tiền bối biết nghĩa phụ của văn bối?

- Ta biết. Biết rất rành nữa. Nghĩa phụ của ngươi trước đây là một đại ma đầu khét tiếng trên giang hồ, nhưng không ngờ lại có cái tâm trượng nghĩa hơn cả những bậc đại hiệp thành danh.

- Đa tạ tiền bối đã nghĩ tốt cho nghĩa phụ.

Lão quái nhân liếc Tuyết Trâm rồi đặng hắng hỏi Quân Đạt:

- Nếu lão phu đoán không nhầm trên tay ngươi có một cái bớt son.

Quân Đạt thoáng sững sờ rồi gật đầu:

- Sao tiền bối biết được Quân Đạt có cái bớt son trên tay? Tiền bối là ai? Nghĩa phụ đã từng nói với Quân Đạt khi nào Quân Đạt vào được Tử Cung ắt biết mình là ai. Và nghĩa phụ không muốn Quân Đạt vào đây vì sợ Quân Đạt trở thành một ma vương sống không thấy mặt trời, chết không chốn dung thân bởi nghiệp quả máu chảy đầu rơi.

Quân Đạt nói xong thì quái nhân bật lên tràng cười cuồng nhiệt. Tiếng cười của lão như tiếng khóc, như một lời oan thán hay là một lời nguyên rủa.

Lão cắt ngang tràng cười đó nhìn Quân Đạt nói:

- Có lẽ đúng như Đại Đầu Quỷ nói đó. Người sẽ trở thành một ma tôn thanh toán giang hồ.
- Văn bối không hiểu ý của tiền bối.

Lão quái nhân khẽ điểm hai ngón tay xuống sàn đá, thân pháp của lão là đà lướt đến. Tuyết Trâm thất kinh lên tiếng cảnh báo với Quân Đạt:

- Đại ca...

Lời nói còn đọng trên miệng nàng thì lão quái nhân đã ngồi bệt trước mặt Quân Đạt rồi. Lão quay sang Tuyết Trâm:

- Nha đầu đừng sợ lão sẽ hành sự hồ đồ, đả thương hay giết chết đại ca của người.

Lão nhìn lại Quân Đạt:

- Người cho ta xem bột son trên tay người.

Quân Đạt kéo ống tay áo lên để lộ bột son to bằng nửa bàn tay. Lão quái nhân nhìn bột son chằm chằm, miệng không ngớt nói:

- Đúng rồi.

Lão bật khóc thốn thức. Lão vừa khóc vừa nói:

- Đúng rồi, chính là người... chính là người.

Quân Đạt khẩn trương hỏi:

[Mất hai trang 74, 75]

Quái nhân thở dài một tiếng:

- Quân Đạt... Người thử nghĩ xem tại sao ta biết người có bột son trên tay. Và tại sao chôn thân nơi tử thành này để tìm cửa vào Tử Cung, vì sao ta mang hình hài gớm ghiếc này?

Lão thở dài một tiếng nữa, rồi cất giọng ôn tồn nói tiếp:

- Người hứa với ta phải giết bằng được Thất Độc Thư Sinh. Chỉ bấy nhiêu thôi, lão sẽ nói cho người biết thân phận của người.

Quân Đạt nhìn qua Tuyết Trâm.

Tuyết Trâm gật đầu.

Quân Đạt khẳng khái nói:

- Văn bối sẽ thành toàn tâm nguyện cho lão tiền bối.
- Tốt lắm. Ta sẽ nói rõ thân thế của người. Người chính là đứa con duy nhất của Hàn Thiên Long, chủ nhân Quỷ môn còn sống sót.
- Thân phụ văn bối giờ đang ở đâu?
- Đã chết rồi.
- Chết rồi, vậy ai là hung thủ giết người?

Rất nhiều người muốn giết y nhưng tất cả đều vô can, chỉ duy nhất Thất Độc Thư Sinh là kẻ có tội. Lão gục đầu.

Tuyết Trâm ngồi xuống cạnh Quân Đạt nhìn lão quái nhân. Những khối thịt lở loét trên mặt và tay gã không còn làm nàng kinh tởm nữa, mà thay vào đó là sự thương hại, xót xa.

Lão quái nhân ngẩng lên nhìn Quân Đạt:

- Tất cả đều chết hết.
- Tiền bối muốn nói ai chết?

Lão quái nhân thở dài.

Quân Đạt hỏi:

- Tất cả toàn gia của văn bối chết bởi tay của Thất Độc Thư Sinh?

Lão quái nhân gật đầu.

Quân Đạt nghiêng rằng:

- Văn bối sẽ lấy mạng Thất Độc Thư Sinh.
- Tất cả cũng vì bức họa đồ Long Môn.

Tuyết Trâm nhìn Quân Đạt:

- Mọii hiểu tất cả rồi.

Nàng quay lại lão quái nhân:

- Tiền bối, phải chăng vì bức họa đồ Long môn mà giang hồ ngày xưa đã đại loạn?

Lão quái nhân nhìn nàng, gật đầu:

- Đúng. Bởi ai cũng muốn có ấn soái để trở thành minh chủ võ lâm.

- Và tiền bối cũng vì chiếc ấn soái này?

Lão nhân gục đầu:

- Lão sống là một kẻ bình thường trên giang hồ.

Tuyết Trâm thở dài.

Lão quái nhân chớp đôi mắt đề mục nhìn nàng:

- Ngày xưa ta khác, đến khi tất cả đã xảy ra rồi thì lão lại khác trước. Đại Đầu Quỷ đã ra lệnh không cho Quân Đạt vào tử thành này, bởi vì y sợ Quân Đạt sẽ trở thành ma vương sát nghiệp nhưng ý trời lại khiến cho Quân Đạt lại vào đây gặp ta.

Lão thở dài một tiếng:

- Lão nghĩ, lúc này Thất Độc Thư Sinh đang là minh chủ võ lâm.

Quân Đạt lắc đầu:

- Văn bối chưa từng nghe đến danh xưng này. Trên giang hồ cũng không nghe ai nhắc đến minh chủ võ lâm là Thất Độc Thư Sinh.

Lão quái nhân cau mày:

- Là kỳ vậy?

Tuyết Trâm nói:

- Tiền bối ở trong này cách ly với bên ngoài thì làm sao biết được những thay đổi trên giang hồ.

Lão nhìn Tuyết Trâm:

- Nhà đầu nói đúng. Có thể giang hồ đã thay đổi nhiều rồi, và Thất Độc Thư Sinh có lẽ cũng đã chết.

- Có thể như vậy.

Lão ngẩng đầu nhìn Quân Đạt:

- Nếu Thất Độc Thư Sinh không chết thì ngươi phải nhận trọng trách đưa gã về cõi A Tỳ.

- Văn bối đã hứa với tiền bối.

Lão thở dài một tiếng:

- Cửa Long môn đã đóng. Hai ngươi muốn ra khỏi đây phải hàm thụ võ công trong ấn soái.

Lão nhìn qua Tuyết Trâm:

- Đưa ấn soái cho lão!

Tuyết Trâm lưỡng lự. Quân Đạt lên tiếng nói với nàng:

- Trâm muội, hãy trao ấn soái cho lão tiền bối đi.

Tuyết Trâm trao ấn soái qua tay lão quái nhân. Lão cầm chiếc ấn soái phản hào quang xanh rờn đưa lên trước mặt quan sát:

- Đây chính là tử lệnh. Bất cứ ai không tuân theo ấn lệnh này đều phải chết.

Lão vừa nói vừa ấn mạnh ngón tay vào đầu con rồng nhỏ khắc trên ấn soái.

"Cạch..."

Ấn soái tách ra làm hai. Trong ấn soái là một chiếc bao tay đen xì.

Lão nhìn Quân Đạt rồi đưa chiếc ấn soái qua chàng:

- Trong ấn soái chính là Thiên Lôi Thần Thủ dành cho mình chủ võ lâm. Thiên Lôi Thần Thủ chính là tử lệnh.

Lão thở dài:

- Ta đã nói hết rồi.

Quân Đạt nhìn lão quái nhân nói:

- Văn bối muốn biết mộ táng thân phụ mình chôn ở đâu.

- Trong tòa cổ thành này.

Lão nói xong điểm hai ngón tay lao vút đến hai pho tượng đá.

Tuyết Trâm thét lên:

- Tiền bối coi chừng!

Nhưng tất cả đã muộn quá rồi và Quân Đạt lẫn Tuyết Trâm có muốn cũng không cần được.

Hai người chỉ kịp thấy đôi tượng đá nhích động thì lão quái nhân đã bị cắt ra làm hai rồi.

Quân Đạt biến sắc nói:

- Trời ơi, sao tiền bối lại làm như vậy?

Tuyết Trâm bậm môi:

- Lão tiền bối đã biết đại ca chính là người chờ đợi, mong mỏi và khi gặp được thì muốn ra đi.

Quân Đạt nhướn mày:

- Trâm muội... vậy Trâm muội biết tiền bối này là ai?

Tuyết Trâm thở dài nhìn Quân Đạt nói:

- Vị tiền bối đây biết được cả bót son trên tay đại ca, biết được cả những gì xảy ra thời trước, ắt người có quan hệ với thân phụ của huynh.

Tuyết Trâm gục đầu:

- Muội chỉ biết bao nhiêu đó thôi.

- Nhưng tại sao khi biết huynh rồi, lão lại tự tìm lấy cái chết chứ?

- Đôi lúc cái chết chính là sự giải thoát. Có thể vị tiền bối cảm thấy cõi nhân gian này chẳng còn gì giá trị đối với người nữa sau khi gặp được đại ca, nên người muốn ra đi.

- Muội còn giấu huynh điều gì?

- Cái gì muội nghĩ, muội đã nói với huynh, tại sao muội lại giấu chứ. Bây giờ chuyện trước mắt để ra khỏi Long môn thì huynh phải luyện võ công để phát huy oai lực Thiên Lô Thần Thủ tử lệnh.

Quân Đạt thở dài một tiếng.

Tuyết Trâm kéo Quân Đạt ra bên ngoài đại hồng bảo điện. Nàng đóng cửa lại:

- Huynh đã hứa với lão tiền bối kia rồi. Trọng phụ hứa thì phải làm.

Quân Đạt gật đầu.

Tuyết Trâm nhìn chàng bằng ánh mắt tha thiết.

Nàng ôn nhu nói:

- Tất cả những gì huynh có, người khác đều thèm muốn. Còn những gì huynh không có thì những người kia đều có phần. Huynh cứ coi vị tiền bối kia là người thân của mình.

Quân Đạt thở dài:

- Đại ca cũng không biết, với chiếc ấn soái và Thiên Lô Thần Thủ tử lệnh, huynh sẽ làm gì đây?

- Đại phước, ắt sẽ có đại họa. Huynh phải nhớ đến những kỳ duyên mà mình đã được trời ban.

- o O o -